

ДРАМАТУРГИЯ АСКЕЕР•2021

Номинации
за съвременна българска драматургия

Елена Телбис
Боклук

Боян Крачолов
Монетата

Стефан Цанев
Плач на ангел

Петър Маринков
Хиляда метра над морето III.
Айгър

ФОНДАЦИЯ
АСКЕЕР

СОФИЯ, 2021

Библиотека за съвременна българска драматургия „Аскеер“ се учредява през 2005 г. по идея на проф.дфн Георги Каприв.

- © Фондация „Аскеер“, 2021
- © Елена Телбис, „Боклук“, 2021
- © Боян Крачолов, „Монетата“, 2021
- © Стефан Цанев, „Плач на ангел“, 2021
- © Петър Маринков, „Хиляда метра над морето Ш. Айгър“, 2021
- © Никола Вандов, Наташа Колевска, приложения, 2021

ISBN 987-954-327-132-0

СЪВРЕМЕННА
БЪЛГАРСКА ДРАМАТУРГИЯ
АСКЕЕР•2021

Номинации

ЕЛЕНА ТЕЛБИС

БОКЛУК

Пиеса в две действия

ДЕЙСТВАЩИ ЛИЦА:

Касиопея – около 50 г.

Андромеда – около 40 г.

Вероника – около 30 г.

ПЪРВА ПОСТАНОВКА

Театър 199

Боклук

от Елена Телбис

Премиера: 14 и 15 ноември 2020 г.

Режисьор: *Ивайло Христов*

Сценография и костюми: *Марина Янева*

Текст: *Елена Телбис*

Участват: *Анастасия Лютова, Весела Бабинова/*

Елена Телбис, Светлана Янева

ПЪРВО ДЕЙСТВИЕ

Апартамент, засипан с най-различни разпръснати вещи. Очевидно човекът, живял в него, е бил изключително привързан към притежанията си. Не е изхвърлял почти нищо. Сред нещата могат да се открият и куп непотребни на пръв поглед предмети, но те навярно носят своята биография и имат причини да са там. В дъното на сцената е вратата на апартамента. Тя се отваря доста трудно – заради купищата „боклук“, пръснат навсякъде. Каси трудно отваря вратата и вече е в апартамента. Изумена и прикована на място от гледката.

КАСИ: Е, не...

АНДИ: *(Появила се е на вратата зад нея, носи три кафета в „кошничка“ за чаши.)* Може би трябва да отворим прозореца. Веднага.

КАСИ: Трудно ще стигнем до прозореца. Остави вратата.

АНДИ: *(Опитва се да намери къде да остави кафетата, разритва някои от вещите и намира място.)* Не си го представях така. Честно. Помня, че запазваше даже и счупените ни играчки, но това вече... не знам. Не знам. Ще прекараме целия ден тука, така като гледам.

КАСИ: Дойдохме преди 15 секунди. Ако ще мрънкаш през цялото време, направо тръгвай. Аз ще се оправя сама.

АНДИ: Да. Дойдохме преди 15 секунди и ти вече си обидена. Някои неща не се променят. *(Каси я поглежда.)* Добре де, добре. Ето – почваме. Така... *(Чуди се откъде изобщо да започне, Каси я гледа.)* Откъде се почва?

КАСИ: Предлагам да започнем с нещата, които със сигурност са за боклука. После ще сортираме и приберем в кашони и кутии всичко останало. Подай ми чувалите.

Анди: *(Изпълнява.)* Супер, това ще е бързо, защото не виждам нищо друго освен бокаук. Оооооо! Тетриса! И работи! Това не е нормално! Нормално ли е? Как така още има батерии?! Леле, леле, леле! М... Умря... Нищо, ще си го взема. *(Каси я поглежда.)* К'во? Това е ценно, сигурно не могат да се намерят вече такива. *(Прибира го в раницата си.)*

(Каси е започнала работата по същество, докато Анди като че ли повече се занимава с това да се заиграва с различни вещи, вместо да помага в разчистването. Опитва се от време на време да помага на Каси, но се вижда, че общуването между тях е някак трудно. Като че ли не си обръщат внимание.)

Анди: А искаш ли да си говорим, докато го вършим това, или няма к'во? 'Щото като дойде Вера – когато и да е това, – сто процента ще надуе гайдата и ще полудеем всички.

КАСИ: Никога не съм имала против да си говорим. За какво искаш да говорим?

Анди: „За какво искаш да говорим.“ Не е като да съм подбрала предварително теми. Просто е тегаво така. В тотално мълчание да... *(опитва се да намери правилния глагол)* пипаме вещите на мама и да не си обелим и една дума.

КАСИ: Това не ти е ли е любимото?

Анди: Кое?

КАСИ: Да не обелваш и една дума.

Анди: А, ок. Добре. Разбрах. Няма да си говорим. Добре. Добре. *(Пауза.)* Нямах никакво време. Звъннах ти, когато се прибрах пролетта.

(Каси я поглежда.)

Анди: Почти съм сигурна, че ти звъннах, когато се прибрах пролетта.

Каси: Нямам намерение да се караме. Искаш ли да свършим с това?

Анди: Искам, да. *(Пауза.)* Още го правиш тоя номер. С пет приказки да накараш човека срещу теб да се чувства като пълен гъз, неудовлетворил представите ти за... всичко. Сякаш аз пък много искам да се караме. Сякаш топ мерак в живота ми е да се карам с теб. Сякаш специално за тая цел съм се пръкнала на тая земя. Сякаш съм някакъв тотален злобил, който... Както и да е. *(Взима нов чувал и започва да хвърля наред.)*

Каси: Какво правиш?

Анди: Хвърлям.

Каси: Не може да хвърляш всичко ей така. Стига.

Анди: Добре. *(Влиза сама в чувала.)* Така добре ли е? Сега съм си на мястото, нали?

Каси: Мислех си, че поне един час може да изкараме без скандал.

Анди: О, значи все пак се е завъртял в съзнанието ти образът ми. Чудесно. Радвам се. За мен е чест.

Каси: Какво искаш да кажеш?

Анди: Че не е като да си ми счупила телефона от звънене, но както и да е.

Каси: Аз дори не знаех къде си.

Анди: Е, да, разбира се. 'Щото е суперсложно да имаш интернет през двацет и първи век.

Каси: Не искам да имам интернет.

Анди: Аз пък не ти искам обясненията.

Каси: Не са обяснения, а пояснения.

Анди: Е, добре, щом е така. Вече всичко е много по-ясно. Благодаря. (Пауза.)

(Каси намира плочите на майка си, пуска песен. Парче на „Бийтълс“. От бързите и жизнерадостни песни. В тотален противовес на атмосферата в апартамента. Двете могат да останат дълго време в мълчание, заети с подреждане и разчистване. Това не касае само тях и само този момент. Мълчаливите моменти ще се отключателна важност за представлението. Тези мълчания обаче трябва да говорят на зрителя за характеристиките на сестрите и да задълбочават конфликта помежду им.

Каси е в единия ъгъл и сгъва дрехи (например), а Анди е седнала на земята и в опита си да отпие от кафето се залива цялата. Отива към банята, за да попие с кърпа петното, но виждаме, че взема със себе си празната чаша. Когато се връща отпива от време на време от нея, но това трябва да се прави докато не е във фокуса на действието, за да остане незабелязано от сестрите ѝ. А и от зрителя.)

Анди: Супер! Браво! Не знам на колко години трябва да стана, за да спра да се оливам.

Каси: *(Тихо.)* Някои неща не се променят.

Анди: *(Хвърля ѝ поглед.)* Защо лигавниците са тренди само сред бебетата? Не разбирам. Ебаси полезното нещо. Миналия месец пратих един готин комплект на Вера. Тя нищо не каза. Сега се сецам. Доста невъзпитано. Смятам да повдигна въпроса, ако изобщо дойде. Това със закъсненията ѝ май с годините става по-зле, а? За погребението закъсня цял час, ебаси. Дали има такава формула – гадните ти навици с годините да стават още по-гадни? Но това пък едва ли би ти направило на теб самия впечатление, 'щото нали с течение на времето циците ти

увисват, порастват ти различни меса навсякъде по тялото, какво ще тръгваш да дялкаш разни трески от характера. То няма за кога. Ти, в тоя ред на мисли, имаш ли си такива навици, дето да те дразнят, ама просто не можеш да ги промениш и те така си и остават, и ти, нали, въпреки че... *(Прекъсват я.)*

КАСИ: Не.

АНДИ: Много благодаря за този отговор. Кратко, точно и ясно. Разбира се. Както винаги. Нещо ако ти преча да се съсредоточиш, мога и да млъкна. Само кажи. Няма проблем.

КАСИ: Ще ми подадеш ли кутиите насам? Искам да подреда по жанрове книгите.

АНДИ: *(Подава кутиите и отново не знае какво да прави, бута нещо, събаря още пет неща, Каси я поглежда.)* Без да искам.

КАСИ: Можеш да изчистиш праха от плочите. И ако искаш, да ги подредиш в обложките им.

(Анди взима кутията с почистващи препарати и парцали, които са донесли, но си личи, че не знае кое за какво е. Каси идва и без да казва нищо, ѝ показва. Отново се връща към нейната задача. Анди продължава с плочите. Пауза.)

АНДИ: Не разбирам защо ми се сърдиш.

КАСИ: Не ти се сърдя. *(Искрено.)*

АНДИ: Добре.

КАСИ: *(Разбира, че Анди има нужда да говори.)* Какво стана с онова момче, което доведе вкъщи?

(Анди мисли, но не може да се сети.)

КАСИ: Японец. Твой колега. Не му помня името. Бяхте се запознали на един от семинарите ти.

Анди: *(Смее се.)* „Семинари“.

Каси: Как се казва?

Анди: Уъркшопс се казва.

Каси: Добре – „уъркшопс“.

Анди: Имаме събитие – успех да науча учителката на дума.

Каси: *(Усмивва ѝ се.)* Та какво стана с него?

Анди: Много бих искала да ти кажа, но наистина не си спомням за кого говориш. Ааа, този мустакатият японец? Изрусеният?

Каси: Не. Беше леко плешив и нямаше брада.

Анди: Ооо, ааа, всичко приключи отдавна.

Каси: Какво се случи? *(Усеща се, че ѝ е леко трудно да води разговор на тази тема.)*

Анди: Ами, нищо интересно. Просто разбрах, че е започнал да разработва с конкурентна компания моя идея и ми стана тъпо. И плюс това беше плешив.

Каси: *(Засмива се за първи път.)* А изрусеният с мустаците?

Анди: Той си се върна при жена си.

Каси: Анди!

Анди: Каси!!!

Каси: Как можа?

Анди: Честно казано, не ми беше особено трудно. Запознахме се на един коктейл след представянето на една игра, която разработвахме за „Сони“, мисля, че беше. Той беше един от графициите. Доста талантливо копеленце. *(Каси я поглежда заради езика, Анди не обръща внимание.)* И така де, и там се напихме зловещо с едно японско уиски, пък те монголоидите нали не могат да пият и почти го занесох до вкъщи, където, разбира се, го изнасих, ’щото беше доста секси с тоя русия пер-

чем. *(Каси пак я поглежда.)* Шегувам се. Почти. И така. Аз тогава не знаех, че има жена де. Той едва говореше. Иначе сигурно би ми казал. Не че това би ме спряло. Но всъщност ние много време изкарахме заедно... някъде около... 4 месеца.

КАСИ: Колко време е продължила най-дългата ти връзка?

АНДИ: 4 месеца. *(Каси поклаща глава.)* Какво? То продължителността какво значение има? В момента, в който спре да ни е интересно, няма смисъл да продължаваме. Аз така си мисля. В конкретния случай той реши да се върне при жена си, 'щото май го беше страх. Тя била от някакъв много голям японски род и май се уплаши да не бъде съсечен след вечеря с катаната от стената. Кое-то не бих казала, че минава границите на реално възможното. Те са откачени жълти хора.

КАСИ: С какво?

АНДИ: Катана. Меч. Японски. Като на Леонардо.

КАСИ: Кой Леонардо?

АНДИ: От „Костенурките нинджа“, как „кой Леонардо“. Както и да е. И така *(имитирайки глас от приказките)* приключи нашият романс. *(С леко неудобство.)* Ами ти... като се премести там, извън града, срещна ли някого, дете, нали, поне да си... *(Каси я прекъсва.)*

КАСИ: Не.

(Пауза.)

АНДИ: Да се върнем към мълчанката. *(Продължава с работата, защото, докато говореше, не свърши нищо. Каси не е спирала с книгите. Но Анди не може да изкара много време в мълчание.)* А с Вера още ли се виждате по график? Как беше... първа и трета събота на месеца ли, как беше?